

նաւ ձեզ զատիկն Քրիստոս (ըստ Պաւլոսի), այս ո՞ր զատիկն էր զոր երկրորդն զենեք» (անդ, 1906, էջ 1197):

Իսկ Յունաց ձայնատուն էր Թէոփիատէ, որ նոյնպէս կը դատապարտէր հայ մատաղը՝ թէ «այդ ի հին օրինացն է եւ Հրէիցն է նման»: Որուն պատասխանելով մեր բարկացայտ Տարօնացին, կը ջանայ թէեւ բնականապէս չի յաջողիր՝ սրբել ազգէն այդ ամբաստանութիւնը: «Մերս, կ'ըսէ, կատարի ի խորհուրդ կերակրոյ՝ որպէս զամենայն կերակուր. եւ միայն միս օրհնեալ անուանի» (Թէոփ. 278): Աննշան համեմատութիւն մ'ալ կ'ընէ հրէականին ու հայկականին միջեւ, թէ մեք Երբայեցւոց նման զիշերը չենք ուտեր, ոչ կանգուն, եւ ոչ ալ բաղարջով (անդ, 279-80). համեմատութիւն՝ որոյ դէմ մեք աւելի խոշորն ու ցայտունը զըրինք վերեւ: Ասորոց հակառակութիւնը կը շարունակէր տակաւին Շնորհալուոյն օրով, որոց ձայնակից էին Միջագետաց լուսաւորեալ Հայերէն ալ, ոմանք ըսելով՝ թէ «բարիոք» է մատաղը, եւ ուրիշներ՝ թէ «չար եւ խոտելի» իբրեւ հրէական (Բնդհ. 154): Ասորի առաջնորդք պատուիրած էին մինչեւ անգամ Հայոց պանրէն զգուշանալ, որպէս զի մի՛ գուցէ զատկի